

Ihmettelin lohikäärmeen päähänpistoa. Totta kai sen oli välillä päästävä ulos, mutta keskellä kirkasta päivää! Ulkona oli luntakin, ja siitä musta lohikäärme erottuisi selvästi. Niin pienenä se tuskin jaksaisi lentää pilvien yläpuolelle. "Tiedän edelleen mitä ajattelet", lohikäärme sanoi tuijottaen tiiviisti ulos. "Sisällä en mahdu lentämään, ja minun on verryteltävä siipiäni." "Miten voisit lentää huomaamatta, ulkona on liian kirkasta. Etkö voisi yrittää illalla tai yöllä?" "Lohikäärmeilläkään ei ole kovin hyvä pimeänäkö. Itse asiassa se on vielä huonompi kuin ihmisillä", lohikäärme vastasi. Kinastelimme jonkin aikaa, ja loppujen lopuksi päästin lohikäärmeen lentämään omalla vastuullaan. Kahden tunnin kuluttua lohikäärmeestä ei kuulunut vielääkään mitään. Aloin jo huolestua. Viimein se viimeisillä voimillaan lepatti ikkunalaudalle ja kopautti ikkunaa. Melkein kirkaisin kauhusta nähdessäni sen repaleiset siivet ja verisen kuonon. Avasin ikkunan nopeasti ja nostin lohikäärmeen sisään. Se oli menettänyt tajuntansa. Asetin lohikäärmeen sohvalle ja aloin puhdistaa sen kuonoa. Mietiskelin miten siivet paranisivat, kun lohikäärme heräsi ja sanoi tarvitsevänsä vettä. Hain keittiöstä kupillisen vettä. Lohikäärme alkoi juoda sitä halukkaasti, kuin ei olisi koskaan saanut juotavaa. Kysyin lohikäärmeeltä mitä sille oli tapahtunut. Se kertoi toisen lohikäärmeen hyökänneen sen kimppuun. "Miksi se siis hyökkäsi? Olitko tehnyt sille jotain?" kysyin lohikäärmeeltä. "Ääh. Toivoin ettet kysyisi tuota. Tapoin sen poikasen kerran. Vahingossa", se vastasi. Järkytyin lohikäärmeen vastauksesta. Pyysin sitä selittämään koko jutun. "Olin lentelemässä erään vuoren ympärillä ja etsin ruokaa. Olin hieman omissa ajatuksissani, enkä huomannut edessäni olevaa pesää. Tönäisin pesän vahingossa alas kielekkeeltä, ja se repäisi minutkin alas. En pystynyt pesän ja poikasen painon vuoksi lentämään, joten luulin kuolevani itsekini. Lopulta tasainen maa tuli vastaan, ja olin jo helpottunut. Rohahdin kuitenkin poikasen päälle, ja sen heikot kylkiluut murtuivat. Kun ponnistauduin ylös, huomasin toisen lohikäärmeen tuijottavan minua ja poikasta kauhuissaan. Se oli todella vihainen, koska luuli minun tahallaan tappaneen poikasen. Se yritti jo silloin tappaa minua. Pääsin kuitenkin pakoon ja pelastauduin taloosi." Kuuntelin lohikäärmeen kertomusta, ja kun se lopetti, huomasin etten ollut hengittänyt pariin minuuttiin. Hengähdin syvään ja valtava kysymysten aalto tulvahti mieleeni. Hillitsin kuitenkin itseni ja kysyin ensimmäisenä: "Siksikö siis halusit olla lemmikkinäni?" "Niin, juuri sen takia", se vastasi "Ethän ole vihainen?" "Miksi olisin, sehän oli vahinko. Tietenkin suojelen sinua siltä toiselta lohikäärmeeltä", vastasin lohikäärmeelle. Se oli helpottunut, etten häätänytkään sitä ulos. "Miten siipesi saadaan taas ehjiksi?" ihmettelin. "Ne paranevat kyllä itsekseen, mutta vain ajan kanssa", se vastasi. Mietin voisinko tehdä mitään siipien paranemisen nopeuttamiseksi, kun lohikäärme vastasi kysymykseeni. Minä en kuulemma voisi tehdä mitään siiville. Ilmoitin vielä lohikäärmeelle, että sen täytyy vain sanoa, niin tuon mitä se tarvitsee. Jätin lohikäärmeen nukkumaan sohvalle. Menin keittiöön syömään välipalaa. Juuri kun olin istumassa tuolille, huomasin punaisen lohikäärmeen kiertelevän taloni yläpuolella. Se oli hieman mustaa lohikäärmettä suurempi, ja näytti vaaralliselta. Se tuntui katselevan suoraan minua. Äkkiä se kääntyi ja lensi hurjaa vauhtia ikkunaani kohti. Aloin vaistomaisesti peruuttaa tuolillani. Viime hetkellä lohikäärme jarrutti ja jäi räpyttelemään paikoilleen ikkunan eteen. Se karjaisi vertahyytävästi, ja hönkäisi ikkunaa kohti pienen tulipallon. Se kuitenkin kimposi ikkunasta jättäen siihen vain pienen mustan jäljen. Tulipallo osui lohikäärmettä nenään ja poltti siihen palohaavan. Lohikäärme ulisi tuskissaan ja lähti liitelemään vuorille päin. Helpotuini, kun se lähti ja sain viimein syödä välipalani rauhassa. Juuri kun olin syönyt, olohuoneesta kuului voipunut ääni: "Minäkin haluan jotain syötävää!" "Selvä on!" vastasin lohikäärmeelle ja vein sille lampaanviulun. Kerroin lohikäärmeelle näkemästäni punaisesta lohikäärmeestä. Se meinasi tukehtua lihanpalaseen, kun kuuli että punainen lohikäärme tietää sen olevan täällä. Se kai näki

kun musta lohikäärme pääsi ikkunasta sisään. Se söi kuitenkin lampaanpalan loppuun ja pyysi lisää juotavaa. Kerroin punaisen lohikäärmeen loukanneen itsensä, ja lähteneen vuorille. Lohikäärmettä alkoi naurattaa punaisen lohikäärmeen töppäys.